

ber det ogsaa for den Sags Skyld, der hører ind under den Administration, jeg særlig er sat i Spidsen for, thi jeg tror, at hvis denne Sag skal løses samtidig med en hel Mængde andre Sager, der ligge uløste, vil man efterhaanden komme ind i et Virvar af Kampe, som mange ikke kunne faa det rigtige Overblik over, ikke rigtig kunne klare sig i.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) til-sagde mig, at hans Parti med god og ærlig Villie vilde støtte Ministeriet, naar vi vilde give os til at opløse Landstinget og, som han sagde, føre en virkelig kraftig Politik, en virkelig Kamppolitik overfor Landstinget. Jeg vil gerne derom gøre et Par Bemærkninger. Jeg vil alligevel takke det ærede Medlem, fordi han tilsiger Ministeriet denne Støtte, for vi staa jo overfor Muligheder, og det kunde ogsaa tænkes, det *kunde* tænkes, at vi kom til en Kamppolitik. Jeg ønsker det ikke, men det kunde tænkes, og da ved jeg, at det ærede Medlem vil støtte Ministeriet. Naar han siger det, tror jeg det. Jeg takker det ærede Medlem derfor, ikke mindst, naar jeg ser hen til, at adskillige af dem, som ellers have været enige med ham, navnlig fra den Side, som det ærede Medlem for Ringsted fører Ordet for, have sagt, at selv under en Kamppolitik vilde de ikke støtte Ministeriet, fordi de aldeles ingen Tro have til Ministeriet. Det ærede Medlem er dog saa meget bedre, som han, hvis Ministeriet gaar i Kamp, vil støtte det. Og jeg tror, at naar han vil det, vil hele hans Parti det. Der er jo ikke synderlig Slinger indenfor hans Parti.

For Tiden have vi imidlertid ikke særlig Brug for den ærlige og gode Villie, det ærede Medlem har til at tage Del i Kampen. Vi staa overfor disse Sager, som vi ønske fremmede ved roligt Arbejde, og nu skal der gøres et virkeligt Forsøg paa, om det kan lykkes. Foran dette Forsøg nytter det ikke at begynde med at sige, at man vil Kamp. Det er ikke Vejen, men foran dette Forsøg nytter det, at man virkelig har en ærlig og god Villie til at tage fat og arbejde. Jeg vilde have sat mere Pris paa, om det ærede Medlem vilde have sagt: Nu ville vi med ærlig og god Villie støtte Ministeriet til Trods for, at vi ikke have nogen Tillid til det — for det kunne vi ikke kræve, at det ærede Medlem skal have — under Arbejdet, og skulde det komme til Kamp, ville vi ogsaa da yde Ministeriet vor Støtte. Jeg tror, at hans

Parti havde staaet fuldt saa godt, hvis han kunde have udtalt sig saaledes, og jeg tror, at mange, ogsaa af de Folk, som vende sig til hans Parti og ønske at støtte det, med stor Interesse og Glæde vilde se den Dag oprinde, da disse Sager, som ligge her paa Tingets Bord, og som af Ministeriet ere lagte frem baade her og i det andet Ting, kunde blive løste.

Med disse Bemærkninger har jeg givet et lille Bidrag til den mere almindelige Behandling af Finansloven. Om det nu vil lykkes, hvad man saa tidt har ønsket, at dele Forhandlingen i 2 Afdelinger, ved jeg ikke, men jeg har prøvet paa at medvirke dertil.

Udenrigsministeren (*Raben-Levetzau*):

Det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) ytrede i Gaar i sin Tale, at det vilde glæde ham, om der her fra Ministerbænken, enten fra Konseilspræsidenten eller mig, kom en Udtalelse vedrørende vor Udenrigspolitik. Det er jo saa sjældent, at jeg har Lejlighed til at bede om Ordet i dette Ting, og det skal derfor være mig en Glæde at imødekomme hans Opfordring og fremsætte en kort Udtalelse af den Art, han ønsker. Først vil jeg dog gøre en lille Bemærkning, ogsaa Sagen vedrørende.

Vor Udenrigspolitik har i det forløbne Aar været mere Genstand for Omtale Mand og Mand imellem, end det i lange Tider har været Tilfældet. Og jeg tror, at man kun kan glæde sig over den Interesse, der er vist. Ligeledes har Pressen i høj Grad beskæftiget sig med vor Udenrigspolitik. Jeg tror, man ogsaa maa anse dette for at være heldigt. Ganske vist — det vil jeg dertil føje — kommer det jo an paa, paa hvilken Maade denne Interesse viser sig. Der er fra enkelte Sider i Sommer blevet gjort Forsøg paa at mistænkeliggøre Regeringens Handlinger og forsøgt paa at give dem en Rækkevidde og en Hensigt, som de ikke paa nogen Maade have. Jeg tror at kunne sige, at man ikke nok har tænkt paa, hvilket Indtryk muligvis saadanne Udtalelser i vor hjemlige Presse kunne gøre i Udlandet. Resultaterne af disse Forsøg paa Mistænkeliggørelse have ogsaa vist sig i de Artikler, der ere fremkomne i den udenlandske Presse om „Svingninger“ indenfor den danske Udenrigspolitik. Dette har været i allerhøjeste Grad uheldigt. Jeg har set det med stor Beklagelse, og jeg vilde ønske, at man herefter, naar man i